



Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2022

Land van Ravensteinstraat 31

5402 EH Uden

tel. 0413-266259

e-mail: stichting@kinderenvandezon.org

www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Eind september ben ik voor de tweede keer dit jaar naar Peru gereisd. Ik vond het heel bijzonder dat mijn man, Hans, met me meeding. Hierdoor konden we in Arequipa samen meegenieten van het afstuderen van onze leerlingen van de naaiopleiding. Door het leren van dit vak en het hebben van een diploma verbeterden zij hun sociale vaardigheden, kregen zij een beter zelfbeeld en een baan. Flor, Rocio en enkele leerlingen zoals Ruth, Sra. Liz en Darwin, vertellen hun verhaal.

In Ayacucho werkte Hans mee in de wijk Yanama en ging hij mee op huisbezoek bij de familie Pacotaype. In ons restaurant in Quinoa maakte hij kennis met de nieuwe groep koksleerlingen. Meer over ons werk kunnen jullie lezen in het verslag van onze stagiaire Ana, muzikleerling Nashy en Hans.

Het is hartverwarmend dat we dankzij jullie steun dit jaar de zon konden laten schijnen voor de Peruaanse Kinderen van de Zon en hopen dat jullie ons werk ook in 2023 blijven steunen.

Veel leesplezier en bedankt voor jullie warme belangstelling, Marianne Schepers.



Lieve allemaal,

Ik ben Ruth, ik ben 11 jaar en ik vind het heel fijn dat ik me, als ik mijn huiswerk af heb, nooit meer verveel, omdat we in de Speeltheek kunnen spelen. Ik leg heel graag puzzels en we hebben hele mooie puzzels van het klooster Santa Catalina en van de Colca Cañon.

Op de Dag van de Rechten van het kind heb ik op school meegelopen met een bord dat elke kind rechten heeft, ook het recht om te spelen. Daarom vind ik de Speeltheek zo belangrijk, omdat ik me hier kan ontspannen, ik niet ziek word en niet doodga. Ik heb nu ook leren schaken en puzzels leren leggen en dat laatste vind ik het allerleukste. Ik ben heel blij met de Speeltheek, omdat ik thuis geen spelletjes heb en me verdrietig voel.

Terugblik op 2022

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te blikken. Wat ben ik blij dat ook in Peru de Coronaproblematiek meer onder controle is! Hierdoor kon ik zelfs in september voor een tweede keer dit jaar naar Peru reizen. Deze keer samen met mijn man, Hans.



Graag wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie trouwe steun, waardoor wij vele kansarme kinderen in Ayacucho en Arequipa kansrijker kunnen maken. Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Dit levert een belastingvoordeel op. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt. Zonder iemand tekort te willen doen, benoem ik een paar bijzondere donaties, die we dit jaar hebben ontvangen. Ontroerend zijn de donaties van lieve mensen, die op een speciale verjaardag geen persoonlijke cadeautjes maar een donatie voor Kinderen van de Zon hebben gevraagd. Het is hartverwarmend dat mensen voor hun overlijden de wens uitspreken bij hun uitvaart i.p.v. bloemen een donatie voor onze Peruaanse snottebellekes te willen. Het raakt me dat zij hierdoor met het einde van hun leven een nieuw leven schenken aan kansarme jongeren, een nieuwe toekomst.

Wat was ik blij dat basisscholen eindelijk hun deuren weer konden openen voor het organiseren van een sponsoractiviteit! Verder krijgen we al vele jaren op een rij een bijdrage van een winkel met tweedehandse kleding. Dankzij een warme gift konden we het lekkende dak van ons opvanghuis Hogar de Cristo repareren en een speeltheek

openen voor de kinderen. We konden een koks- en naaiopleiding bieden aan kansarme jongeren en alleenstaande moeders. Antonela uit Argentinië steunt onze moeders met 10% van de opbrengsten van haar opleidingen aan vrouwen. Dankzij de gift van een yogaschool in Portugal en Madrid kunnen we onze meisjes danslessen geven. Daarbij vind ik het bijzonder dat ik regelmatig het levensverhaal van onze kinderen mag delen tijdens speciale gelegenheden. Dit zijn voor ons allemaal prachtige geschenkjes uit de hemel! We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook op de warme samenwerking met Frédérique en Flor en het Peruaanse team, die fantastisch verloopt.



In deze nieuwsbrief lezen jullie de bijzondere verhalen van onze Peruaanse collega's in het veld. Zij zetten zich met hart en ziel in om de wereld van onze Peruaanse kinderen, jongeren en gezinnen een stukje mooier te maken. Tevens delen onze leerlingen hun ervaringen met jullie. We danken jullie uit de grond van ons hart. Met jullie steun zien we het nieuwe jaar vol vertrouwen tegemoet.

Onderstaand deel ik de verhalen van ons werk in Arequipa met jullie.

Een droom wordt werkelijkheid

(door Rocio en Marianne)

Met grote waardering voor jullie steun wil ik me graag aan jullie voorstellen en jullie iets vertellen over mijn werk als leerkracht bij Hogar de Cristo en de verwezenlijking van onze grote droom, een speeltheek. De kinderen en jongeren die naar ons opvanghuis komen zijn slachtoffer van de oneerlijke economische situatie en ongelijkheid in Peru. Zoals altijd zijn het de kinderen die het

meest hiervan lijden. In de buitenwijken waarin zij wonen worden ze omgeven door armoede en ze worden door de maatschappij buitengesloten. Alle ouders van onze kinderen hebben geen vast werk. Ze moeten leven van straathandel in het centrum van de stad of op markten, het poetsen van huizen of de was doen voor mensen. Om toch met wat verdiensten naar huis te komen draaien de ouders en de kinderen dagelijks lange dagen. Daarbij komt dat bijna al onze gezinnen geen water noch riolering hebben, leven op een zandvloer in hun lemen huisje en illegaal in deze sloppenwijken wonen.



De rugzakjes van de moeders van onze kinderen zitten al van kinds af aan vol verhalen van pijn en lijden. Ze hebben geen herinneringen aan een gelukkige jeugd, integendeel zelfs, ze herinneren zich alleen de gevoelens van angst en lijden die ze moesten doorstaan. Helaas maken al deze kenmerken van materieel gebrek, maar bovenal het gebrek aan het uiten van emoties en gevoelens, dat hun kinderen nieuwe slachtoffers zijn van een geschiedenis die zich generatie op generatie, keer op keer, herhaalt. Een van de belangrijkste doelstellingen van Kinderen van de Zon is om deze pijnlijke levenscirkels te doorbreken en om aan deze nieuwe generatie de kans te geven op een ander en beter leven; een nieuw begin met nieuwe levensverhalen, een nieuwe toekomst voor hen en voor hun ouders. De kinderen en jongeren van deze gezinnen hebben het recht om meer te kennen in hun leven dan alleen maar gebrek aan alles en om te lijden onder de ellende van huiselijk geweld en geestelijk- en seksueel misbruik. Ze hebben het recht om te genieten van zo'n belangrijke periode in hun leven als hun kindertijd en daarbij moet het essentieel zijn, dat ze kunnen genieten van een van de belangrijkste activiteiten voor alle

kinderen: spelen. We weten dat een gelukkige kindertijd ook een steun is bij het omgaan en oplossen van problemen waar deze kinderen en jongeren mee geconfronteerd worden. Het is voor kinderen heel belangrijk dat zij een veilige en liefdevolle plek hebben, waar ze ontspannen kunnen genieten van het spelen met spelletjes, weg van de ruzies en spanningen thuis en van de gevaren op straat.



We zijn ervan overtuigd dat als een kind niet voldoende liefde krijgt, het kind zelf ook geen liefde zal kunnen geven in zijn leven. Als een kind niet leert samen te spelen, om te gaan met winst en verlies, uitdagingen te creëren en aan te gaan en vriendschappen te sluiten, zal het kind ook geen zelfvertrouwen opbouwen, niet leren delen en op zijn beurt leren wachten; leert hij niet volwassenen en leidinggevenden te respecteren en zijn discipline en verantwoordelijkheidsgevoel te vergroten. Al deze vaardigheden ontwikkelen kinderen bij het spelen van spelletjes tijdens hun kinderjaren, een periode in het leven waar ieder mens met liefde op terug zou moeten kunnen kijken. Wij hopen met ons werk te bereiken dat onze kinderen later, als men hen vraagt hoe zij hun jeugd hebben beleefd, warme herinneringen op kunnen halen aan hun tijd in ons opvanghuis en dat zij niet net als hun ouders alleen maar pijnlijke herinneringen aan hun jeugd met zich meedragen.

Door de corona-problematiek van de afgelopen jaren, en de quarantaine, was het gebrek aan middelen en mogelijkheden in de gezinnen van de kinderen nog zwaarder voor hen. Daarom is het dringend noodzakelijk om deze generatie en deze bevolking te helpen, want zoals altijd biedt geboren worden in een "wieg van armoede"

minder kansen en creëert grotere ongelijkheidsverschillen, pijn en verdriet. Ik heb deze baan met veel liefde aangenomen, omdat ik vind dat ik iets moet bijdragen aan het verbeteren van de ontwikkelingsmogelijkheden van kansarme kinderen in mijn stad. Ik ben verantwoordelijk voor het coördineren, leiden, organiseren en beheren van de Speeltheek door middel van zowel binnen- als buiten activiteiten. Door deze nieuwe werkervaring met de kansarme kinderen van Hogar de Cristo groei ik ook zelf als mens en als leerkracht en vergroot ik mijn kennis. Nogmaals wil ik jullie hartelijk bedanken voor jullie prachtige steun en dat jullie Kinderen van de Zon de kans hebben geboden om zo'n mooi project als een Speeltheek voor Hogar de Cristo te realiseren. Ik neem afscheid van jullie met een warme groet, *Rocio Cumpa Ascuña*.



Ervaringen eerste studiejaar Darwin *(leerling Hogar de Cristo)*

Mijn naam is Darwin en vandaag schrijf ik jullie om jullie allereerst te begroeten met een stevige omhelzing vanuit Peru. Ik hoop dat jullie in goede gezondheid verkeren en met Gods zegen. Tevens wil ik graag het goede nieuws met jullie delen, dat ik mijn eerste semester van mijn rechtenstudie met succes heb afgerond op de Universidad Nacional de San Agustín de Arequipa (UNSA). Mijn belangrijkste doel was om door inspanning en op een eerlijke wijze goede punten te behalen en ik ben tevreden dat ik dit bereikt heb. Dit hele eerste semester van mijn universitaire leven heb ik digitaal les gehad, met uitzondering van enkele keren waarop ik naar de universiteit mocht komen. Tijdens de eerste lessen van mijn rechtenstudie hebben we werkgroepen gevormd. Ik wil het merkwaardige feit met jullie delen dat mijn studiejaar uit 50 studenten bestaat, waarin de

vrouwen de boventoon voeren, want onze klas bestaat uit 40 vrouwen en slechts 10 mannen. Hierdoor kwam ik als enige man in een groep van 4 vrouwen. Dat is een mooie ervaring voor mij, want hierdoor kan ik samenwerken met jongens en meisjes.



Tijdens de lessen werd onze mening gevraagd over verschillende actuele kwesties. Ik sta erom bekend dat ik altijd een andere mening heb dan de rest. Dat leverde al meteen mijn eerste confrontaties op en dat had impact op de omgang met enkele klasgenoten. Ondanks dat kreeg ik een goede band met een groep vrienden en in de loop van de tijd hebben we met de kwaliteit van ons werk, en door het gebruiken van onze talenten, laten zien dat we, ondanks dat we anders denken, toch een van de beste groepen zijn. Op academisch gebied was het in het begin een beetje moeilijk voor mij om me aan te passen aan het ritme van een universitaire studie. Vooral doordat de eerste teksten en boeken die ik moest lezen erg moeilijk te begrijpen waren, vanwege het academische taalgebruik. In de loop van de tijd leerde ik nieuwe termen kennen en kon ik deze complexe teksten begrijpen, samenvattingen en wetenschappelijke artikelen maken, essays schrijven etc. Mijn eerste tussentijdse evaluatie was klassikaal op de universiteit en zo leerden we elkaar eindelijk persoonlijk kennen. De eerste examenweek was zwaar, maar ik wist gelukkig redelijke cijfers te behalen. Ter verduidelijking: een semester heeft 3 deexamens, waarin het studeren van de studenten wordt geëvalueerd. Elk deel is moeilijker dan het vorige en ook interessanter en beetje bij beetje maak je zo kennis met de prachtige rechtenstudie. Ook het tweede en derde deel van de examens waren vitueel, vanwege de vierde Covid-golf in Peru. Het nadeel

van dit soort virtuele evaluaties is dat er door veel medestudenten schaamteloos plagiaat wordt gepleegd, waardoor zij een 20 haalden. Kortom, welkom in de corrupte Peruaanse samenleving! Uiteindelijk ben ik heel blij dat ik alle 3 de deexamens met goed gevolg heb afgesloten. Ik heb bereikt wat ik wilde bereiken en ons groepje werd erkend door de docenten. Hierdoor werd onze geïsoleerde groep spontaan de meest bewonderde groep van ons studiejaar. Ons academisch niveau is verbeterd en we zijn klaar voor het tweede semester, ofschoon men ons afhankelijk van onze cijfers wel uit elkaar gaat halen.



Het werkt hier als volgt: na het beëindigen van het eerste semester en het publiceren van de cijfers hangt het van je cijfers af in welke van de 3 volgende categorieën je wordt geplaatst: de hoogste, middelste of laagste categorie. Dit is van invloed op je inschrijving voor het volgende semester. In de hoogste categorie zitten de leerlingen die de hoogste cijfers hebben gehaald en zij hebben de kans en het voorrecht om zich als eerste in te schrijven in de beste klassen met de gunstigste lesroosters. Daar tegenover staat dat de middelste categorie zich alleen kan inschrijven in de beste klassen als er nog plaatsen over zijn. En de laagste categorie heeft echt pech, want zij kunnen zich pas als laatste inschrijven en zij krijgen de meest ongunstige lestijden. Gezien mijn resultaten denk ik dat ik in de hoogste of middelste categorie zal zitten en daardoor zal mijn oorspronkelijke studie- en vrienden groep volgend semester helaas uiteenvallen vanwege het verschil in onze behaalde cijfers. Wel hoop ik dat we het volgende semester weer les op de universiteit zelf krijgen, zodat we goed onderwijs krijgen. Dan zal men ook gaan zien wie er wel en

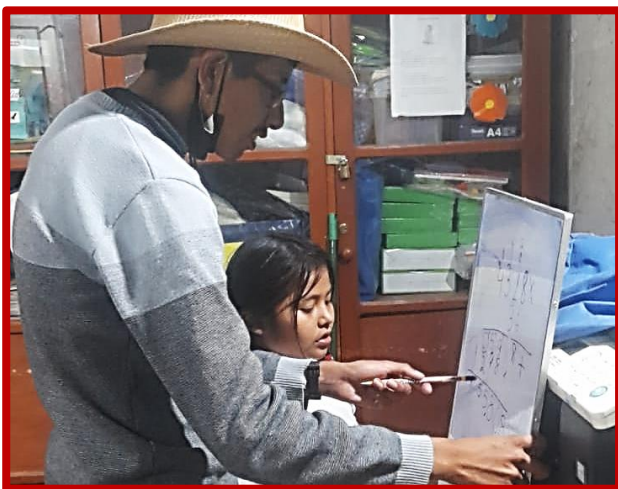
wie er niet geleerd heeft en worden de plekken in de hoogste categorie niet bezet door studenten die door fraude te plegen een 20 hebben gehaald, want dat voelt niet goed voor mij.



In de loop van dit semester heb ik ervaren dat de universiteit een mooie, moeilijke, complexe, interessante, stressvolle fase in mijn leven is. Het is een bron van veel kennis, waar ik allerlei soorten mensen tegelijkertijd heb leren kennen en waar ik me door mijn slechtheid heel erg heb moeten inspannen om mijn studie te doen. Maar bovenal is het een ervaring en een fase in mijn leven die ik erg leuk vind. Om mijn rechtenstudie te voltooien heb ik de steun van mijn moeder nodig en gelukkig mag ik van haar, in geval van nood, wat geld lenen. Dat betaal ik haar terug uit het geld dat ik verdien met het verkopen van snoepjes op het busstation. Ik ben dan ook heel dankbaar voor de steun van Kinderen van de Zon, want dankzij hen kan ik de lessen digitaal volgen en kan ik mijn studieboeken betalen. Ik hoop dat jullie mij ook de komende jaren kunnen blijven steunen, want ik verdien te weinig om al deze kosten te dekken. Ik dank jullie uit de grond van mijn hart voor jullie steun. Ik weet dat mijn cijfers niet de allerhoogste zijn, maar het zijn cijfers die ik met hard studeren op een eerlijke wijze heb behaald en dit resultaat geeft hoop op een mooie carrière als jurist.

Graag wil ik ook nog met jullie delen dat ik tijdens mijn eerste semester heb voldaan aan mijn wederdienst bij Hogar de Cristo. Iedere jongere die studeert met hulp van Hogar de Cristo en Kinderen van de Zon moet als wederdienst 4 uur per maand vrijwilligerswerk in het opvanghuis doen. Aangezien ik bijna blind ben laat men het poetswerk aan andere studenten over en ik

ondersteun de kinderen bij het maken van hun huiswerk. Het geeft me een goed gevoel dat ik iets voor hen kan betekenen. Dit vrijwilligerswerk is een mooie ervaring en geeft me veel voldoening iedere keer als ik hen kom helpen, want het herinnert me eraan dat ik hetzelfde pad heb bewandeld als zij. Net als zij nu leren van mij heb ook ik vroeger veel geleerd van vrijwilligers van Hogar de Cristo.



Na dit verhaal neem ik afscheid van jullie met een stevige omhelzing. Ik wens jullie veel positieve energie en een goede gezondheid en dat God jullie zegent voor de hulp die jullie en Kinderen van de Zon jongeren zoals ik bieden. Ik voel me oprecht heel dankbaar, ook al vind ik het moeilijk om deze gevoelens te uiten. *Darwin.*

De kans van mijn leven

(door Sra. Liz)

Graag wil ik me aan jullie voorstellen en jullie vertellen hoe de naaiopleiding van Kinderen van de Zon in Nederland mijn leven heeft veranderd. Mijn naam is Liz en mijn hele leven was het mijn droom om een naaiopleiding te volgen, maar ik kom uit een groot arm gezin en de honger was groot. Ik woonde hoog in het Andesgebirge op het platteland en er moest altijd gewerkt worden om het hoofd van het gezin boven water te houden. Het feit dat ik nooit een opleiding heb genoten maakte me onzeker, klein en ik had geen eigenwaarde. Als ik dit schrijf krijg ik weer tranen in mijn ogen. Mijn enige bron van inkomsten was al jaren het poetsen van huizen van andere mensen en de was doen voor mensen. De afgelopen jaren waren dan ook heel zwaar voor mij, want door de coronapandemie en de totale lockdown in Peru raakte ik al mijn werk kwijt. Dankzij uw steun kon

ik een naaiopleiding volgen. Ik heb me in geen jaren zo gelukkig gevoeld! Dankzij de naailessen heb ik geleerd om schorten, hoeden, broeken en vele andere dingen te maken. Doordat ik nu een baan in een textiel fabriek heb en een eigen naaimachine kan ik geld gaan verdienen en mijn droom, het openen van mijn eigen naaiatelier, realiseren. Van mijn eerste verdiensten heb ik samen met de andere moeders stoffen, garens en andere materialen gekocht om schorten, ovenwanten en pannelappen te naaien, om te verkopen met Moederdag. Het was geweldig dat ik zo kort na de aankoop van mijn naaimachine al producten heb verkocht, waarvan ik op Moederdag een heerlijke maaltijd voor mijn gezin kon koken.



Heel erg bedankt voor deze geweldige steun, want hierdoor kan ik niet alleen financieel groeien, maar ook als mens. Maar zeker ook dank voor het feit dat dankzij jullie mijn droom werkelijkheid is geworden. Hopelijk voelen jullie uit mijn woorden hoe dankbaar ik jullie ben voor jullie steun en voor mijn nieuwe toekomst. Ik wens jullie veel zegeningen toe, moge God jullie een lang en gezond leven tezamen geven en dank, heel veel dank! Een warme omhelzing, *Sra. Liz.*

Terugblik Flor

(door Flor, directrice Hogar de Cristo)

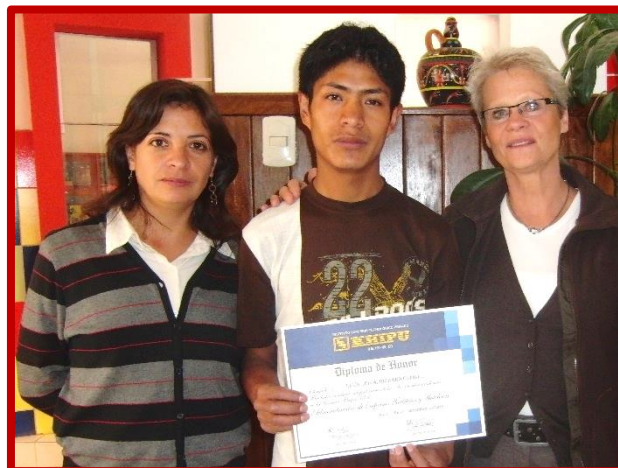
Mijn naam is Flor en vanaf 2001 werk ik samen met Marianne en Kinderen van de Zon. Door altijd maar bezig te zijn met alles wat ik graag nog wil realiseren, maar waar we vaak niet de middelen voor hebben, zie ik niet alle mooie kansen die we in de loop der jaren al aan zoveel kinderen en jongeren geboden hebben. Marianne vroeg mij om eens rustig de tijd te nemen en terug te kijken naar de succesjes die we behaald hebben.

Door het schrijven van dit verhaal realiseerde ik me dat ondanks dat Kinderen van de Zon in het grote geheel maar een kleine stichting is en ons opvanghuis maar een klein opvanghuis, we met jullie steun en ons werk voor veel kinderen en jongeren wel degelijk een groot verschil maken. In dit verhaal wil ik graag mijn terugblik met jullie delen.



Mijn samenwerking met Marianne en Kinderen van de Zon begon in Cusco, waar we tezamen met een Peruaans team het opvanghuis Inti Huahuacuna hebben opgezet. In het eerste jaar startten we met ongeveer 30 kinderen en we hadden maar één doel: een betere kwaliteit van leven voor de straatverkopertjes van Cusco. In de loop der jaren groeide Inti Huahuacuna en boden we aan de kinderen huiswerkbegeleiding, gezondheidszorg, speelmogelijkheden en zilversmeedlessen en vakopleidingen. We zagen de noodzaak van het hebben van een eigen opvanghuis en met veel steun uit Nederland hebben we grond kunnen kopen en een opvanghuis kunnen bouwen. Denkend aan de toekomst van het project en de zelfstandigheid van het opvanghuis zijn we een kleuterschool gestart, zodat niet alleen onze eigen kinderen onderwijs kunnen krijgen maar ook kinderen van ouders die wel scholing kunnen betalen. Hierdoor kreeg ons project een bron van inkomsten en werd zelfredzaam. Het was prachtig dat ik gedurende de 15 jaar die ik bij Inti Huahuacuna heb gewerkt, kon zien dat met onze steun de levensverhalen van veel kinderen echt veranderden. Ik zag jongetjes veranderen in mannen, mannen die vol trots hun echtgenotes en kinderen aan ons kwamen voorstellen en ons vertelden dat ze dankzij onze goede raad, steun en liefde het niet alleen materieel gezien beter hadden dan hun ouders,

maar dat zij vooral betere beslissingen in hun leven konden nemen dan hun vader en moeder. Een van hen was Juvenal Quispe, een van de eerste kinderen die op 13-jarige leeftijd naar ons opvanghuis kwam. Als volwassen man kwam hij in ons nieuwe opvanghuis zijn vrouw en zontje aan ons voorstellen en vertelde hij ons dat hij als beveiliging in een bedrijf werkte en dat hij nog steeds met zoveel warmte terug dacht aan zijn jaren bij Inti Huahuacuna en dat hij intens dankbaar was voor alle mogelijkheden die wij hem geboden hadden. En ik denk aan Jesús, een jongen die als kind ontzettend veel problemen had. Dankzij onze steun heeft hij een marketing opleiding gevolgd en hij vertelde dat hij nu samen met zijn vrouw twee kinderen had en een groothandel in groente runde. Hij zag er zo gelukkig uit en iemand die hem als kind kende zou niet geloven dat hij nu een zakenman is.



Het was prachtig om te zien hoe goed deze jongens terecht zijn gekomen. Niet alleen deze jongens, maar vele jongeren meer konden we helpen om hun droom te volgen met financiële steun voor hun beroepsopleidingen en ik denk daarbij aan Jhobert, die wiskunde ging studeren en later wiskunde lessen in ons opvanghuis kwam geven; Richard, die economie ging studeren; Percy die als kind van 5 jaar aan Marianne vroeg of ze een gids nodig had, vervolgens mee naar ons opvanghuis ging en met jullie steun later de School voor Toerisme deed en een eigen reisbureautje startte. Sandra, die een HBO-opleiding boekhouden volgde. En Jesús die met de hulp van een donatie zijn rijbewijs haalde, van zijn verdiensten als taxichauffeur zijn vrachtwagenrijbewijs haalde en zijn grote droom realiseerde en vrachtwagenchauffeur werd. Een jongen als Edwin die tijdens zijn studie Toerisme

als leraar bij Inti Huahuacuna kwam werken om kinderen zoals hij vooruit te helpen. En dan heb ik het nog niet over alle kinderen die met onze steun de hele middelbare school afrondden, een vakopleiding hotelería deden en dankzij een opleiding zilversmeden in onze zilversmederij een baan kregen bij een zilversmid. Dit zijn slechts enkele van de kinderen uit Cusco die ik hierbij met naam vermeld en waarvan ik de gezichtjes nooit zal vergeten.



Eind 2014 verhuisde ik naar Arequipa en juist in dat jaar ging Inti Huahuacuna zelfstandig verder. Marianne stelde voor om samen te gaan werken in projecten voor kansarme kinderen in Arequipa. We gingen een nieuw pad bewandelen, nieuwe dromen realiseren en met jullie steun nog meer kansarmen een kans bieden. Vanaf dat moment werken we in Arequipa samen met drie opvanghuizen: Hogar de Cristo, Restaurando Esperanza en Nuestro Hogar. We geven bij deze opvanghuizen en op scholen workshops over sociale vaardigheden. Tijdens onze workshops op basisschool Bouroncle heeft de lichamelijk beperkte dochter van vrienden van Marianne als vrijwilligster meegeholpen. Ze was toen 22 jaar en had gezien haar handicap nog nooit ergens werk kunnen krijgen. Door haar werk samen met ons kreeg ze beetje bij beetje meer zelfvertrouwen. Ze genoot ervan om onder de mensen te zijn en na verloop van tijd had zij de kracht en het zelfvertrouwen om een betaalde baan te zoeken en kreeg ze werk in de bibliotheek van IPNA. Het verschil tussen de Milagros die bij ons kwam werken en de Milagros die we aantreffen bij het IPNA was groot. We zijn blij dat Milagros daar nog mooie jaren heeft gehad en van haar zelfstandigheid heeft kunnen genieten,

want helaas stierf zij vorig jaar tijdens de coronapandemie.

Door mijn werk voor Kinderen van de Zon ben ik sinds enkele jaren directrice van het opvanghuis Hogar de Cristo en samen met Kinderen van de Zon bieden we dagelijks steun aan kinderen, jongeren en hun moeders en vaders. Een van onze werkzaamheden is het bieden van studiemogelijkheden en vakopleidingen aan jongeren die de middelbare school hebben afgerond en zo hun dromen kunnen verwezenlijken. Al vele jongeren hebben hierdoor een hogere beroepsopleiding afgerond en zijn in het bezit van een universitair- of technisch diploma. Zoals Ana, die haar opleiding verpleegkunde heeft afgerond en die nu in een privé kliniek werkt. Met haar verdiensten kan ze haar broers en zusjes helpen en heeft ze voor haar moeder een huisje kunnen kopen. Op dit moment hebben we naast onze kleuter- en basisschool leerlingen 11 studenten, die een vervolgopleiding volgen. Ik denk aan Darwin, Norma, Noemi, Yanira, Luz Diana, Zaida en nog velen meer.



Tevens zijn we in 2020 een naaiopleiding gestart voor alleenstaande moeders en jongeren van Hogar de Cristo en andere weeshuizen, om hen een vak te leren waardoor hun levenskwaliteit verbetert en zij een bron van inkomsten hebben. Begin oktober zijn we met de derde groep leerlingen gestart en we zien dat de leerlingen van de vorige twee groepen allen een baan hebben of een eigen naaiatelier zijn gestart aan huis. Inmiddels bieden we aan deze nieuwe groep een microkrediet aan, zodat zij in de loop van hun vakopleiding een naaimachine kunnen kopen. Hierdoor kunnen zij thuis meer ervaring op doen

in het maken van kleding en producten maken voor de verkoop, waardoor zij tijdens de opleiding al een bron van inkomsten hebben. Sra. Liz is een van de moeders die naast haar werk in een textiel fabriek ook een eigen naaiatelier is gestart en van haar inkomsten kan ze haar kosten voor het levensonderhoud betalen. Een ander mooi voorbeeld is Sr. German. Hij nam deel aan onze eerste naaiopleiding en heeft nu een vaste baan bij een textiel fabriek waar we mee samenwerken. Als kind heeft hij in de mijnen gewerkt en is daardoor al op jonge leeftijd doof geworden. Later is hij als sjouwer op de grootste markt van Arequipa gaan werken. Tijdens zijn naaiopleiding moest hij iedere ochtend om 04.00 uur beginnen met zijn zware werk. Tijdens het werkverblijf van Marianne en Hans in Peru zijn we Sr. German gaan opzoeken in de textiel fabriek Franky & Ricky, een fabriek die kleding maakt voor de internationale markt. Hij fluisterde ons toe dat hij zo dankbaar en gelukkig is en dat hij nooit meer op de markt gaat werken! Van zijn inkomsten heeft hij inmiddels 3 naaimachines gekocht en samen met zijn dochters maakt hij thuis in de avonden en weekenden traditionele klederdrachten.



Zijn vrouw volgt nu ook bij ons de naaiopleiding, zodat ook zij kan meewerken in hun familiebedrijf. Daarnaast vertelde hij dat hij van zijn inkomsten nu eindelijk ook een hoorapparaat kan kopen.

Naast de naaiopleiding hebben we dankzij het idee en de steun van Marianne ook een Productie Centrum geopend. Na afronding van hun naaiopleiding kunnen de moeders een baan krijgen in ons naaiatelier en van de opbrengsten van onze producten kunnen we de moeders een salaris betalen. Daarnaast hopen we in de

toekomst een bron van inkomsten te genereren voor het werk van Hogar de Cristo, waardoor we hopelijk eens minder afhankelijk worden van donaties uit het buitenland. Het werk in Arequipa is nog steeds hard nodig en we hopen dan ook intens ons werk de komende jaren voort te kunnen blijven zetten. We hopen de succes-verhalen van onze kinderen en jongeren, wiens leven is verbeterd en wiens dromen zijn uitgekomen, te kunnen blijven vertellen. En we hopen dat we de kwaliteit van leven van nog vele gezinnen meer kunnen veranderen. Denkend aan al deze mooie kinderen denk ik ook aan jullie, want alleen dankzij jullie steun hebben wij deze kinderen een beter leven kunnen geven. Ik hoop dat mijn terugblik, zo aan het einde van het jaar, jullie net zo'n voldaan gevoel heeft gegeven als mij: hier doen we het voor en zo zie ik dat vele kleintjes dus écht een grote maken. Een warme groet en ik wens jullie een Voorspoedig Nieuwjaar. *Flor.*



Onderstaand deel ik de verhalen van ons werk in Ayacucho met jullie.

Brief van Nashy *(muzikleerling in Yanama)*

Mijn naam is Nashy en ik zit op de middelbare school in de wijk Yanama. Ik wil jullie eerst iets vertellen over hoe mijn leven was voordat ik de muzieklessen van Kinderen van de Zon binnen stapte. Ik was toen 11 jaar oud en er gebeurden dingen bij ons thuis waarvan ik nooit gedacht had dat die ons zouden overkomen. Mijn ouders gingen scheiden en dat raakte me diep. Ik begon een wrok te koesteren richting mijn jongere broer, want ik dacht dat door zijn schuld mijn ouders constant ruzie en problemen hadden. Toen mijn vader ons gezin verliet veranderde alles en dat deed heel veel met mij. Ik had nergens zin meer

in en wilde niet meer naar buiten. Het enige wat ik nog wilde was gaan gamen in het Internetcafé. Mijn moeder was heel boos op mij, want mijn schoolresultaten daalden. Dat maakte me niets uit, want ik vond niets leuk en ik wilde niets doen. Op een dag zag ik mijn vrienden Yeral en Danny met hun gitaar lopen en ze vroegen mij of ik zin had om mee te gaan naar Mama Alice om te gaan oefenen. Ik zei 'nee', ondanks dat ik muziek leuk vind. Mijn moeder had me ook al verteld dat ze bij Mama Alice muzieklessen gaven aan kinderen. Na lang aandringen besloot ik te gaan kijken. Daar trof ik Professor Ferreol met verschillende jongens en meisjes die aan het zingen waren. Ik kwam heel argwanend binnen en vroeg aan hem of ik mee mocht doen. Hij heette me hartelijk welkom en zei dat er iedere zaterdag muziekles werd gegeven. De eerste dag vond ik het niet leuk, want er was voor mij geen gitaar beschikbaar. Ik probeerde andere instrumenten, maar die bevielen me niet. Aan het einde van de les pakte ik een gitaar om hierop te oefenen en ik ging pas als laatste naar huis.



Zo gingen de dagen en de repetities voorbij en elke keer ging ik meer en meer van muziek houden. Op sommige zaterdagen leende de leraar mij de gitaar van Mama Alice om mee naar huis te nemen om thuis de muziekstukken te kunnen repeteren, die we tijdens de muziekles hadden ingestudeerd. Een ding wist ik al snel, ik wilde een eigen gitaar hebben, zodat ik iedere avond en in mijn vrije tijd muziek zou kunnen maken. Ik weet niet hoe mijn moeder het voor elkaar gekregen heeft, maar ze kocht voor mij een oude gitaar. Hij was helemaal gehavend en diep van binnen weet ik zeker dat ze deze gitaar voor mij gekocht heeft van het weinige geld dat ze had. Ook al is ze nog zo oud, ik voel zoveel liefde voor

mijn 'oudje', mijn gitaar! Ze is mijn trouwe metgezel geworden, omdat ik daarop de muziek kan spelen waar ik van houd. Op familiefeesten speel ik zelfs de lievelingsliederen van mijn ooms, tantes en grootouders. Mijn moeder zegt altijd dat de liedjes die ik speel mooie herinneringen bij haar oproepen aan haar jeugd. Ik denk erover om zelf liedjes te gaan schrijven en componeren. Nu ga ik op zaterdagen naar de muzieklessen om kinderen te helpen, die moeite hebben met gitaarspelen. Soms ontmoet ik dan ook mijn vriend Danny en spelen we samen wat liedjes.

Ik ben Kinderen van de Zon heel dankbaar dat ze mij de kans hebben geboden om deel te nemen aan de muzieklessen. Maar zeker ook voor het feit dat zij hiermee mijn leven veranderd hebben. Ik weet niet hoe mijn leven eruit zou hebben gezien als ik geen gitaar had leren spelen. Als ik de middelbare school afrond wil ik Biologie gaan studeren en me aansluiten bij het muzikale studentengEZELSchap van mijn faculteit. Ik hoop dat jullie genoten hebben van mijn verhaal en ik wil jullie graag nog het volgende meegeven: *“muziek is de enige manier om je gevoelens te tonen en de gitaar is er altijd om je te begeleiden”*.



Kijk naar de horizon, de hemel is de grens *(door Ana, stagiaire maatschappelijk werk)*

Mijn naam is Ana en alvorens mijn ervaringen als stagiaire maatschappelijk werk met jullie te delen wil ik jullie eerst iets vertellen over de belangrijke rol die de ONG Mama Alice in mijn leven heeft gespeeld, want op een of andere manier maakt zij deel uit van iedere stap die ik in mijn leven heb gezet. Ik ben geboren in de mooie stad Ayacucho en ik heb 4 broers en zussen. Ik lieg niet als ik zeg dat als ik aan mijn kindertijd terugdenk, Mama Alice 70% van mijn mooiste herinneringen is.

Eerlijk gezegd had ik geen gemakkelijke jeugd. Ik moest al op heel jonge leeftijd mijn schoolgeld en kleren zelf bij elkaar sprokkelen door te gaan werken, aangezien mijn vader zei dat we op deze manier de waarde van dingen zouden leren kennen. Ik moest als kind bij het ochtendgloren brood verkopen, graven schoonmaken op het kerkhof en ijs verkopen op plattelandsmarkten die een uur lopen van ons huis lagen. Het waren moeilijke jaren, maar ik voelde me nooit alleen en onbeschermd, omdat ik wist dat God voor mij zou zorgen. Voor mij is Mama Alice mijn familie, ik kreeg veel meer dan ik had gevraagd en woorden schieten tekort om te beschrijven wat ik nu voel.



Maar een ding weet ik zeker, ik voel me oneindig dankbaar. Op 7-jarige leeftijd leerde ik Elba, de directrice van Mama Alice, kennen. Zij was de eerste die iets bijzonders in mij zag. Ik herinner me nog steeds de bewondering in haar ogen bij een tekening die ik gemaakt had, de wijze waarop ik schreef en het gemak waarmee ik mijn huiswerk maakte. Een zin van haar, die ik nooit zal vergeten is: “ik zal je alles uitleggen, maar daarna doe je het alleen”. En zo begon dit hele avontuur. Eerlijk gezegd beschouwde ik mezelf vóór die dag altijd als het domste meisje van de klas, omdat ik in de ogen van de leraar altijd de laatste was, degene die nooit haar basisschool zou afmaken en die nooit iets in haar leven zou bereiken. Dit alles was een leugen, want elke dag die ik bij de ONG Mama Alice doorbracht met het maken van mijn huiswerk, spelletjes doen, aan wedstrijden deelnemen, het volgen van workshops van leraren, psychologen en maatschappelijk werkers (een beroep dat ik niet kende) leerde ik meer en meer. En zonder het te beseffen heb ik de lagere- en middelbare school met goed gevolg afgemaakt en met verwach-

tingen, dromen en het verlangen om een studie te gaan doen aan de universiteit. Ik herinner me nog mijn laatste afscheid bij Mama Alice. Het was in 2015 en het kostte me heel veel moeite om hen los te laten. Ze waren er altijd voor mij, maar iets in mij zei me dat het tijd werd om afscheid te nemen en dat hoe ver weg ze ook zouden zijn, ik ze altijd in mijn hart met me mee kon dragen. En dat terwijl de situatie bij mij thuis op dat moment helemaal niet goed ging. Mijn ouders gingen uit elkaar, ze deden hun kinderen veel pijn, ze braken ons hart en ik was enorm teleurgesteld in mijn vader. Terwijl ik dit opschrijf voel ik me verdrietig, maar aan de andere kant ook sterk. Ik weet niet hoe, maar ik leerde veerkrachtig te zijn, moedig. Ik was me ervan bewust dat ik dat hard nodig zou hebben, want mijn pad zou na de middelbare school nog moeilijker worden, omdat ik naar de universiteit wilde gaan en mijn vader me financieel niet wilde helpen. Ik wist dat ik er alleen voor zou staan. Maar waar een wil is, is een weg.



En wat had ik gelijk, want mijn inspanningen wierpen vruchten af, ik slaagde voor mijn toelatingsexamen van de universiteit, knokte ervoor en ben nu aan het laatste jaar van mijn studie bezig. Ik heb nooit de hoop verloren, want ik weet dat op een dag mijn dromen werkelijkheid zullen zijn. Lang heb ik me afgevraagd waarom ik maatschappelijk werk ging studeren aan de universiteit. Ik moest stiekem lachen toen ik me realiseerde dat mijn meest geliefde leraren bij Mama Alice, Zoila, Pavel, Yanina en Yudith, maatschappelijk werkers waren en geen leraren. Ik heb hen altijd zeer bewonderd en ik vermoed dat dit mijn carrièrekeuze heeft beïnvloed. Vanaf september 2021 tot het einde van dit jaar loop ik nu stage bij Mama Alice. Wat was ik gespannen

in het begin, opgewonden, ontroerd en bang om alle teamleden van Mama Alice weer te zien, vooral omdat ik nu niet als kind naar het project kwam maar als volwassene. En ik schaamde me, omdat ik nu de mensen weer zou gaan ontmoeten waar ik eens afscheid van had genomen. Maar niets was minder waar, ik werd warm onthaald, een warmte die je alleen bij Mama Alice tegenkomt. En ik had me voor niets zorgen gemaakt, want iedereen was heel geduldig. Ze legden alle activiteiten uit die we zouden moeten gaan organiseren, zoals gezinnen begeleiden en workshops en handvaardigheidslessen geven aan de kinderen om hun gedrag te observeren.



Toen ik voor het eerst naar de wijk Yanama ging, het werkgebied van Kinderen van de Zon en Mama Alice, voelde ik twee emoties. Allereerst ‘nostalgie’ bij het zien van de jongens en meisjes, vol vrolijkheid en energie, die nooit moe worden van het spelen en rondrennen. En mijn tweede emotie was een ‘angstig gevoel’, door de plek waar deze kinderen moeten wonen, want het is er bijna tegelijkertijd warm en koud, hierbij opgeteld het verschrikkelijke stof en om het nog gecompliceerder te maken de grootte van de wijk. Ik realiseerde me meteen dat het heel moeilijk en complex zou zijn om hier in de brandende zon, de harde regenbuien en zandstormen, de huisjes van onze kinderen te vinden. Het afgelopen jaar heeft me geleerd dat alle mensen uniek zijn, verschillend, waarbij iedereen zijn eigen uitdaging aangaat op basis van zijn dagelijkse ervaringen, dat iedereen op zijn eigen manier met zijn eigen zwarte schaduwen omgaat en dat de oplossing van een ander niet per definitie ook mijn oplossing hoeft te zijn. Niet alleen de ouders leerden van onze workshops, maar ook ikzelf. Ik herinner me dat tijdens een sessie met de ouders

over het thema “zij en wij lijden van lichamelijk geweld” een moeder in tranen uitbarstte toen ze de foto van een mishandeld kind zag en zei: “zo moet mijn zoontje zich gevoeld hebben”. En die zin deed me denken aan wat mijn moeder een keer tegen mij zei: “als je niet bij mij was geboren had je deze ellende niet mee hoeven te maken”. Dat maakt me heel verdrietig, maar tegelijkertijd ook krachtig. Nu weet ik dat de eerste stap van elke verandering is het herleiden waar de pijn vandaan komt en daaraan blijven werken om vooruit te komen, want niemand is perfect, we maken allemaal fouten. Ik ben heel dankbaar voor wat ik van deze moeders heb geleerd en voor hun woorden.



Ook heb ik dankzij Marianne geleerd dat ik met deze moeders mag mee-leven, maar niet moet mee-lijden en dat ik niet moet vergeten dat ook ik een eigen leven heb. Ik begrijp dit nu helemaal en dat heeft mij veel rust gebracht, want deze strijd is van deze moeders en van hun gezinnen en wij zijn er om hen te begeleiden, maar zijzelf zullen hun strijd onder ogen moeten zien. Marianne heeft me laten zien hoeveel vorderingen het gezin dat ik begeleid al heeft gemaakt. Het is inderdaad hun eigen proces en ik heb nu geleerd om naar de resultaten te kijken die je niet met het blote oog ziet en dat beetje bij beetje dit gezin grote stappen aan het zetten is, stappen waar ik heel trots op ben en gelukkig van word.

Tot zover mijn reis in deze fase van mijn leven, een reis vol leermomenten en prachtige levenslessen. Hiervoor ben ik het hele team van ONG Mama Alice en Marianne eeuwig dankbaar. Mama Alice is mijn tweede thuis, mijn familie en ik heb veel bewondering voor het grootse werk dat zij doen ten behoeve van de kinderen en jongeren van Yanama. Als ik de middelen zou

hebben zou Mama Alice nog veel meer kunnen doen, omdat Mama Alice als een tweede moeder is die achter je staat, je stimuleert om te leren, zich zorgen maakt over hoe het met je gaat en je vooral aanmoedigt om deel te nemen aan activiteiten die je eigenlijk heel leuk vindt, maar uit angst niet doet. Inmiddels weet ik wat ik als maatschappelijk werkster wil gaan doen. Ik zie mezelf in de toekomst in een NGO werken of een humanistische instelling met kinderen of moeders, want hiermee werk ik het liefste en of jullie het geloven of niet, ik heb al een naam voor mijn project bedacht: “spinnende weefstertjes”, ter ere van mijn moeder, want zo noemde men haar op de markt als zij haar handwerkjes verkocht. Deze belofte zal ik nakomen. Nogmaals dank voor de kans die jullie mij geboden hebben!



Onvergetelijke ervaringen (door Hans Schepers)

In 2001 maakte ik voor het eerst kennis met het werk van mijn vrouw, Marianne, in Peru. In 2010 mocht ik deelgenoot zijn van de opening van het nieuwe eigen opvanghuis in Cusco. Dit opvanghuis kon sinds 2015 op eigen benen verder. Zoals jullie weten heeft Marianne vanaf datzelfde jaar haar werk voortgezet in Arequipa en in Ayacucho. Inmiddels werkt ze daar 8 jaar en al jaren zeg ik tegen Marianne, dat ik ook kennis zou willen maken met deze nieuwe projecten van Kinderen van de Zon en omdat ik er ook niet jonger op word hebben wij eind september de drukte van Schiphol getrotseerd en zijn we samen naar Peru gevlogen. Hoewel jullie terecht zullen denken dat ik als echtgenoot bevooroordeeld ben, wil ik toch graag mijn onvergetelijke ervaringen met jullie delen. Ik kan nu al wel verklappen dat ik mij een bevoorrecht man voelde, want wie krijgt er tijdens zo'n reis een Spaanssprekende

privé-gids 24 uur per dag tot zijn beschikking, die me 's avonds ook nog eens onderstepte 😊.

Wat een gastvrijheid heb ik hier ervaren en gevoeld! Marianne werd door iedereen warm ontvangen en ook ik ben, als *hét geheim uit Nederland*, dagelijks naar Peruaans gebruik stevig in de armen gesloten. Op onze eerste ochtend in Arequipa bezochten we meteen het opvanghuis Hogar de Cristo. Ik kreeg een rondleiding door het gebouw. Hoewel ik het gebouw dacht te kennen van foto's, had ik niet verwacht dat het zo groot zou zijn. Een mooi oud koloniaal gebouw, vlakbij het centrum van de stad. Vol trots liet Flor het gerenoveerde dak zien, de vernieuwde sanitaire voorzieningen, de speeltoestel en de keuken waar Kinderen van de Zon allemaal donaties voor heeft weten te verkrijgen.



Op de eerste werkdag moesten Marianne en Flor al naar de markt om stof en 'prijzjes' voor de leerlingen van de naaiopleiding te kopen, die later op die dag zouden afstuderen. Op dat moment kon ik al meteen ervaren hoe het moet gaan als Marianne alleen in Peru is. De dames haastten zich, druk overlegend met elkaar, door de straten zodat ik bijna het nakijken had. 's Middags was het zover, de diploma uitreiking van de moeders van de naaiopleiding. Wat een prachtige ervaring was dat! Marianne had mij verteld hoe onzeker de jonge leerlingen en alleenstaande moeders waren toen ze aan de cursus begonnen. En wat een verschil met nu! Bij het afstuderen showden ze heel vrij en zelfverzekerd de door hen zelf gemaakte kleding. En vol trots vertelden ze dat ze al een baan hadden en bedankten Marianne dat zij van Kinderen van de Zon de kans hadden gekregen om deze vakopleiding te volgen.

Ik was blij dat ik Flor die week kon helpen met het verbeteren van haar rekenmodel voor het bepalen van de kostprijs van de door het productiecentrum gemaakte kleding. Hierdoor krijgt ze inzicht in wat de verkoopprijs moet worden, zodat er na het betalen van het personeel wat geld overblijft als bron van inkomsten voor het opvanghuis. Flor kon mij al voorbeelden laten zien, waarbij er daadwerkelijk winst werd gemaakt door het productiecentrum. Een mooi resultaat, want alle beetjes helpen.



Heel interessant vond ik het bezoek aan de textielfabriek, Franky & Ricky, waar Marianne en Flor enkele jaren geleden contact mee hebben gelegd via de oud-eigenaren uit Nederland, die Marianne toevallig tijdens een ontbijt in het hotel had ontmoet. Twee enthousiaste dames leidden ons rond in de fabriek en het naai-atelier. Het was duidelijk dat er een goede verstandhouding is gegroeid tussen de textielfabriek en Hogar de Cristo. Zo kregen drie afgestudeerden van de naaiopleiding een baan bij Franky & Ricky. En tijdens de rondleiding kwamen we ook een oud-leerling, Sr. German, van een eerdere naaiopleiding tegen. De naaiopleiding werkt dus heel effectief om mensen een bron van inkomsten te geven. We bezochten ook het opvanghuis voor misbruikte jonge meisjes, Restaurando Esperanza. Een nieuwe indrukwekkende ervaring. Ook hier merkte ik dat Marianne wel heel erg over mij moet hebben opgescheept, want ik werd ontvangen met dansvoorstellingen en ben verwend met door de meisjes zelf gemaakt gebak en lekkernijen. Ondanks de trieste achtergrond van deze meisjes zag ik nu lachende en gelukkige gezichtjes, wat mij duidelijk maakte dat deze opvang voor hen wel degelijk een verschil in hun leven heeft gemaakt.



Lieve mensen, ik ben zeer onder de indruk van alles wat het Peruaanse team, onder leiding van Flor en samen met Kinderen van de Zon, heeft bereikt. Het team bestaat uit zeer warme betrokken mensen, die zich voor de volle 100% inzetten voor de kansarme kinderen. Het was dan ook moeilijk om afscheid te nemen van al die mooie mensen, die ik hier heb mogen ontmoeten. Na twee vluchten kwamen we op maandag aan in Ayacucho. Een belangrijk doel was dat we hier Fredy wilden verrassen met haar 50^e verjaardag. We hadden afgesproken dat we haar, zogenaamd vanuit Nederland, zouden bellen op haar verjaardag. Maar toen ze opnam stapten we, “lang zal ze leven” zingend, bij haar binnen. Jullie zullen begrijpen dat het een zeer emotionele ontmoeting werd. En natuurlijk maakte ik hier kennis met het geweldige team en de kinderen van Mama Alice, waar Marianne intensief mee samenwerkt! Aan alles merk je dat Marianne door de teamleden op handen wordt gedragen en ik ben in mijn leven nog nooit zo vaak omhelsd als tijdens deze reis. Flor Quenca benoem ik speciaal. Zij verzorgt de boekhouding van Mama Alice en zij gaf mij met behulp van Google translate uitgebreid toelichting bij de financiële stand van zaken van Mama Alice in relatie tot Kinderen van de Zon.

Op woensdag mocht ik, samen met Marianne, maatschappelijk werkster Zoila en twee betrokken stagiaires Ana en Sait, in de 40 jaar oude VW-bus van Profesor Ferreol mee naar de armste wijk van de stad, Yanama. Hier biedt Kinderen van de Zon kleuteronderwijs, individueel onderwijs, maatschappelijk werk en psychologische steun, muzieklessen en vakopleidingen. Ik heb al veel foto's van Marianne gezien van de wijk Yanama, maar de

werkelijkheid ziet er nog veel triester en desolater uit. Geen verharde wegen, alleen zandpaden. De aarde bestaat uit heel fijn stof dat wel op as lijkt. Geen water, riolering en elektriciteit. We bezochten de school, waar ik nog met enkele kinderen volleybal heb gespeeld. In deze wijk maakte ik kennis met een gezin, dat in het voorjaar door Marianne is begeleid. Als je hun leefsituatie ziet, besef je pas het geluk dat onze wieg hier in Nederland heeft gestaan. Het gezin betreft een alleenstaande moeder met 9 kinderen. In een ruimte van ongeveer 10 m² sliepen 4 personen in 2 bedden en 2 kinderen op de kale grond. Geen elektriciteit, geen toilet en water moeten ze kopen als er een tankauto langs komt, tenminste als ze geld hebben. Stil en ontdaan ging ik daar weg en ik kreeg extra bewondering voor de maatschappelijk werkster en de stagiaires die dit gezin begeleiden. Dit gezien hebbende besef ik pas wat Mama Alice en Kinderen van de Zon voor deze gezinnen betekenen.



Een geweldige beleving vond ik het bezoek aan het opleidingscentrum QuinoaQ, dat mede met steun van Kinderen van de Zon is gerealiseerd. Wat een prachtige voorziening met een adembenemend uitzicht over de Andes! We konden meteen de handen uit de mouwen steken, want er kwam die dag een grote groep gasten eten. Marianne heeft zich verdienstelijk gemaakt in de bediening en omdat ik de taal niet spreek heb ik afgewassen met, zoals in Peru gebruikelijk, koud water! De (oud)leerlingen van de koksopleiding hadden geweldig hun best gedaan en kregen veel complimenten van de gasten. Ik vond het grappig dat in Peru de waardering voor een restaurant niet wordt uitgedrukt in het aantal sterren, zoals hier in Nederland, maar in het aantal vorken. QuinoaQ scoort 3 vorken, wat een heel goede beoordeling

is. Op zaterdag gaan we opnieuw naar QuinoaQ, maar nu in onze feestkleding om de 50e verjaardag van Fredy te vieren. De leerlingen van de koksopleiding hadden een heerlijk diner klaargemaakt, waarna de tafels aan de kant gingen en er kon worden gedanst. Een fantastisch feest volgde waar iedereen zichtbaar van genoot. De dag daarop bezochten we het monument voor de onafhankelijkheid van Peru rond 1821 en een vindplaats waar 500 jaar na Cr., het volk De Wari, pré-Inca's, leefde. Heel indrukwekkend en maar wat fijn dat Marianne als tolk kon fungeren.



En maandag brak ook hier alweer onze laatste dag aan. Ook hier hebben we intens en met de nodige weemoed afscheid genomen van Fredy en het team. Veel indrukken opgedaan, waarbij de erbarmelijke levensstandaard in Yanama op mijn netvlies gebrand staat. En ik heb gezien dat het opleidingscentrum met restaurant, na de tegenslagen van corona, veel kansen voor de toekomst biedt. Hierna verbleven we nog enkele dagen in Lima en hebben we nog wat inkopen gedaan, die Marianne niet kon laten liggen. Kinderen van de Zon heeft zich namelijk weer voor 5 kerstmarkten ingeschreven. Dat Marianne daarbij zeer verantwoord omgaat met het geld van de stichting blijkt wel uit het volgende. Marianne ziet iets moois en vraagt wat het kost. De verkoper noemt een prijs. Marianne roept meteen verschrikt "Aiii señor!"; de man laat de prijs wat zakken en Marianne doet daarop een bod dat daar weer onder ligt. En als de verkoper daarmee akkoord gaat eindigt Marianne met de vraag: "En als ik er 5 koop, kan er dan nog wat vanaf?" Ik weet niet hoe, maar het lukt haar steeds. Gelukkig heb ik kunnen zien dat de verkopers toch heel blij zijn om met haar zaken te doen, want ook met

deze marktvrienden heeft Marianne echt een band opgebouwd.

Lieve mensen, ik kijk met een warm gevoel terug op onze gezamenlijke reis naar Peru. Ik heb geweldige, mooie en begeisterte mensen ontmoet waar Marianne mee samenwerkt. Met het gemak waarop Marianne hier haar werk doet, door de straten loopt, de taal spreekt en contacten maakt, heb ik kunnen zien dat ze hier haar 'mannelijke' staat en dat ze zich ook in Peru helemaal thuis voelt. Dit stelt mij gerust bij haar volgende reizen. Ik beseft dat als ik ieder jaar met haar mee zou reizen ik voor Marianne een belemmering zou zijn in de uitvoering van haar werk. Maar zeg nooit 'nooit', want deze reis was zeker voor herhaling vatbaar. *Hans.*



Slotwoord door Marianne

In mijn terugblik van vorig jaar schreef ik dat rijke landen nu maatregelen zouden moeten nemen om ontwikkelingslanden bij te staan, omdat de crisis iedereen treft, maar vooral mensen in armere landen onevenredig hard raakt. Doordat ook de groep mensen die in Nederland in de problemen komt steeds groter wordt door de aanhoudende inflatie en de hoge energiekosten, heeft dit ook ernstige gevolgen voor het werk van Kinderen van de Zon. Volgens de missie van Kinderen van de Zon verdient elk kind gelijke kansen, waar ook ter wereld. We zijn op de wereld om elkaar te helpen. Kinderen van de Zon gelooft in een wereld waarin mensen omkijken naar elkaar. Een wereld waarin we onze gezinnen vooruithelpen en zicht op een mooie toekomst bieden. Alle kinderen en gezinnen van Kinderen van de Zon leven in moeilijke omstandigheden door onrecht, geweld en rampen. Een van de belangrijkste doelstellingen van Kinderen van de Zon is om deze pijnlijke levens-

cirkels te doorbreken en om aan deze nieuwe generatie de kans te geven op een ander en beter leven; een nieuwe toekomst voor hen en voor hun ouders. Samen met jullie steun, het Peruaanse team en de gezinnen zelf, werken we aan een leefbare toekomst en een menswaardig bestaan voor iedereen. Goede gezondheidszorg, onderwijs, veiligheid en een eerlijk inkomen zijn daarbij onmisbaar. Wanneer deze componenten worden versterkt met het verbeteren van de positie van de vrouw, het vergroten van de kansen voor de jeugd en het stimuleren van onderlinge samenwerking, creëren we sterke en veerkrachtige gemeenschappen en een structurele vermindering van honger en armoede. Hieruit zullen jullie begrijpen hoe ongelofelijk dankbaar wij zijn voor jullie warme steun en we hopen dan ook dat hierdoor nog vele kansarme kinderen en jongeren een nieuw begin met nieuwe levensverhalen kunnen maken. Wij wensen jullie Prettige Kerstdagen en ik hoop dat de zon in het Nieuwe Jaar weer voor iedereen gaat schijnen. *Marianne.*



Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

**Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2023.

Marianne Schepers-van Weert